

UN URS PE NUME PADDINGTON

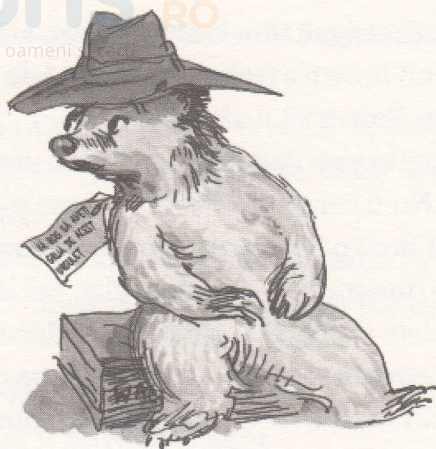
Ediția a III-a

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

Ilustrații
de Peggy Fortnum

ARTHUR

Capitolul unu	
Vă rog să aveți grijă de acest ursuleț	5
Capitolul doi	
Un ursuleț în apă fierbinte	21
Capitolul trei	
Paddington merge cu metroul	37
Capitolul patru	
O expediție la cumpărături	52
Capitolul cinci	
Paddington și vechii meștri	67
Capitolul șase	
O ieșire la teatru	82
Capitolul șapte	
O aventură la mare	98
Capitolul opt	
O dispariție misterioasă	114
Postfață	131

CAPITOLUL UNU

Vă rog să aveți grijă de acest ursuleț

Doamna și domnul Brown l-au întâlnit pe ursulețul Paddington pe un peron de gară. De acolo i s-a și tras numele neobișnuit, pentru că gara se numea Paddington.

Soții Brown se duseseră la gară s-o aștepte pe Judy, fiica lor, care sosea în vacanță.

Era o zi caldă de vară, iar gara gema de lume care pleca la mare. Trenurile zumzăiau, difuzoarele urlau

și conductorii strigau unii la alții. Făceau atâta gălăgie, încât domnul Brown a trebuit să-i spună de mai multe ori doamnei Brown că îl văzuse.

— Un urs? În gara Paddington? îl privi uimită doamna Brown. Nu fi caraghios, Henry! Nu se poate!

Domnul Brown își potrivi ochelarii pe nas.

— E aici, insistă el. L-am văzut clar. Stă lângă raste-lul de biciclete și poartă o pălărie caraghioasă.

Nu mai așteptă răspuns. Își apucă soția de braț și o împinse prin mulțime. Ocoliră un cărucior cu ciocolată caldă și ceai, trecură de un stand cu cărți și îna-ntară printr-un labirint de valize până în fața Biroului de obiecte pierdute.

— Uite-l, anunță el triumfător, arătând spre un colț întunecos. Ți-am spus eu!

Doamna Brown se uită în direcția mâinii lui și desluși în penumbră ceva mic și blănos. Părea să stea pe o valiză și de gât îi atârna o etichetă pe care scria ceva. Valiza era veche și uzată, iar pe o parte scria cu litere mari „PENTRU VOIAJ“.

Doamna Brown se lipi de soțul ei.

— Henry, exclamă ea, cred că până la urmă ai avut dreptate. Chiar este un urs.

Îl cercetă mai atent. Părea un urs foarte neobișnuit. Avea o culoare maro-murdar și purta o pălărie deose-bit de ciudată, cu boruri largi, exact așa cum spusese

domnul Brown. De sub borurile foarte mari îi priveau niște ochi rotunzi.

Văzând că se așteaptă ceva de la el, ursulețul se ridică și își scoase politicos pălăria, dând la iveală două urechi negre.

— Bună ziua, zise el, nu foarte tare, dar clar.

— Ăăă... bună ziua, răspunse cu șovăială domnul Brown.

Apoi se făcu liniște.

Ursulețul îi privi întrebător.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Domnul Brown părea stânjenit.

— Păi... nu. De fapt, ne întrebam dacă nu te-am putea ajuta noi.

Doamna Brown se aplecă spre el.

— Ești foarte mic, zise ea.

Ursulețul își umflă pieptul.

— Sunt o specie de urs foarte rară, răspunse el cu importanță. Nu au mai rămas mulți ca mine, acolo de unde vin.

— Și unde este locul acela? întrebă doamna Brown.

Ursulețul se uită grijuliu în jur și abia apoi răspunse.

— În întunecatul Peru. Nu ar trebui să mă aflu aici.

Sunt pasager clandestin!

— Pasager clandestin?

Domnul Brown coborî vocea și se uită neliniștit în jur. Aproape că se aștepta să vadă în spatele lui un polițist cu carnet și creion, care nota tot ce auzea.

— Da, zise el. Sunt emigrant.

Ochii i se umplură de tristețe.

— Am locuit în Peru cu mătușa Lucy, dar ea a trebuit să se ducă la un azil pentru urși pensionari.

— Doar nu vrei să spui că ai venit singur tocmai din America de Sud! exclamă doamna Brown.

Ursulețul încuviință.

— Mătușa Lucy mi-a spus mereu că dorește să emigreze, când voi fi destul de mare. De aceea m-a învățat să vorbesc englezește.

— Cum te-ai descurcat cu mâncarea? întrebă domnul Brown. Cred că ești mort de foame.

Ursulețul se aplecă și descuie valiza cu o cheiță legată de gât, apoi scoase un borcan aproape gol.

— Am mâncat marmeladă de portocale, zise el cu un fel de mândrie. Urșilor le place marmelada. Și am locuit într-o barcă de salvare.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă domnul Brown. Nu se poate să stai în gara Paddington și să aștepti să se întâmple ceva.

— Oh, mă voi descurca... sper.

Ursulețul se aplecă să închidă valiza. Doamna Brown reuși să-i citească eticheta de la gât. Scria, simplu, „Vă

rog să aveți grijă de acest ursuleț. Vă mulțumesc“. Se uită rugător la soțul ei.

— Henry, *ce* facem? Nu-l putem lăsa aici. Cine știe *ce* poate păți. Londra este foarte mare, când nu ai unde să te duci. N-ar putea veni să stea la noi câteva zile?

Domnul Brown șovăi.

— Mary, nu-l putem lua așa... pur și simplu. La urma urmei...

— La urma urmei, *ce*?

Vocea doamnei Brown devenise fermă. Se uită la ursuleț.

— Este *foarte* dulce. Le-ar putea ține companie lui Jonathan și lui Judy. Măcar o vreme. Copiii nu ne-ar ierta dacă ar ști că l-am lăsat aici.

— Mi se pare destul de neobișnuit, spuse nesigur domnul Brown. Sunt sigur că există o lege...

Se aplecă spre ursuleț.

— Ți-ar plăcea să vii să stai cu noi? îl întrebă. Numai dacă nu ai alte planuri, adăugă el, nedorind să-l supere.

Ursul sări încântat și pălăria aproape că-i căzu de pe cap.

— O, da, vă rog! Mi-ar plăcea foarte mult. Nu am unde să mă duc și toată lumea pare foarte grăbită.

— Atunci așa rămâne, zise iute doamna Brown, ca să nu-i dea timp soțului ei să se răzgândească. Vei putea mânca marmeladă în fiecare dimineață și...

Încercă din răspuțeri să se gândească ce i-ar mai plăcea unui ursuleț.

— În *fiecare* dimineață?

Ursulețul nu-și credea urechilor.

— Acasă mâncam doar la ocazii speciale. În întunecatul Peru, marmelada este foarte scumpă.

— Atunci de mâine vei mânca în *fiecare* dimineață, continuă doamna Brown. Iar duminica vei mânca miere.

Pe chipul ursulețului apăru o expresie îngrijorată.

— Va costa mult? întrebă el. Să știți că nu am foarte mulți bani.

— Sigur că nu. Nici nu ne-ar trece prin cap să-ți cerem ceva. Noi vrem să faci parte din familie, nu-i așa, Henry?

Doamna Brown se uită la soțul ei, așteptând s-o susțină.

— Desigur, zise domnul Brown. Apropo, adăugă el, dacă *vii* cu noi acasă, ar trebui să știi cum ne cheamă. Ea este doamna Brown, iar eu sunt domnul Brown.

Ursul își ridică *politicos* pălăria pentru a doua oară.

— Eu nu am un nume adevărat, zise el. Am doar unul peruan, pe care nu-l înțelege nimeni.

— Atunci îți vom da un nume englezesc, ca să ușurăm lucrurile, zise doamna Brown, uitându-se prin gară în căutare de inspirație.

— Ar trebui să fie ceva special, adăugă ea gânditoare.

În timp ce vorbea, o locomotivă trasă la peron fluieră sonor și trenul se puse în mișcare.

— Te-am găsit în gara Paddington, deci îți vom spune Paddington! exclamă doamna Brown.

— Paddington, repetă ursulețul de câteva ori, ca să fie sigur. Pare un nume foarte lung.

— Este foarte distins, zise domnul Brown. Da, îmi place numele Paddington. Așa va rămâne.

Doamna Brown se ridică.

— Bine, Paddington. Trebuie s-o întâmpin la tren pe fetița noastră, Judy. Se întoarce de la școală. Sunt sigură că îți este sete, după o călătorie atât de lungă. Du-te la bufet cu domnul Brown, iar el îți va oferi o ceașcă de ceai.

Paddington își linse buzele.

— Îmi este foarte sete, zise el. Apa de mare îți face sete.

Ridică valiza, își trase bine pălăria pe cap și arătă politicos cu laba în direcția bufetului.

— După dumneavoastră, domnule Brown.